

Kære alle sammen!

Nu er det længe siden vi har skrevet til Jer. Vi har oplevet så meget, at det har været svært, at få tiden fra til at skrive brev, men nu bliver det så til noget.

Ved huset går det planmæssigt. De er nu kommet så vidt, at malerne er i gang. Toiletter og håndvaske er sat op, og de er ved at lave en ekstra vandbeholder nede ved jorden. Det skyldes, at der ikke er tryk nok på vandet, til at det kan sættes direkte op i vandtanken, som står på en sokkel på ca. 2 m.

I systuen går det også godt, men der mangler en god leder til at tage sig af det hele, når vi tager hjem.

I går fik vi endelig alle computere på nettet, og fik dem til at skrive ud på den fælles printer. Det har ikke været så nemt, som jeg havde forestillet mig, men med lidt hjælp hjemmefra er det nu lykkedes.

Om søndagen gik vi så til gudstjeneste i nabokirken i Mbamba Out. Det er en forholdsvis lille menighed. Da vi kom til kirken var der børnegudstjeneste eller søndagsskole for børn i 3 aldersgrupper, og der var mange børn i hver gruppe. Inde i kirken var der også søndagsskole for i hvert fald en gruppe voksne.

Kl. 9 begyndte gudstjenesten med lidt korsang, og derefter gik det slag i slag med salmesang, tekstlæsning, hilsen på hverandre, velkomst til os og præsentation af os ved Karl Georg. Kl. 10.20 var vi kommet så vidt, at prædikenen kunne begynde. Efter prædikenen og en salme var der så indsamling til kirken, og til 3 andre formål, som vi ikke helt blev sikker på, hvad var, men vi mener at i hvert fald en af indsamlingerne var til en person, som havde mistet sin ægtefælle. Indsamlingen var for os helt speciel, idet der blev sunget, spillet og danset efter alle kunstens regler under indsamlingerne, især indsamlingen til kirken, var der gjort rigtig meget ud af. Det var en spændende oplevelse at være med til. Til sidst var der altergang, hvor stort set alle var med. Vi gik i en lang række op til alteret, fik et bæger udleveret fra en bakke, som en kvinde stod med, hvorefter de to præster uddelte brød og vin. På vejen ned stod der en anden kvinde med et fad med vand, som vi så afleverede vores bæger til. Ved siden af stod en tredje kvinde med en bakke, som de vaskede bægre blev sat over på. De blev så afleveret til damen, som udleverede bægre til altergæsterne. Så det gik fint i ring.

Efter 2 timer og 35 minutter var gudstjenesten så forbi. Det var efter vore forhold en lang gudstjeneste, men her er det vist meget normalt

Mandag kørte vi i Numan, hvor vi blandt andet besøgte fem andre 50 +er. De var meget optaget af at fortælle, om det de havde arbejdet med i den tid, de havde til rådighed der. Onsdag skal de videre til Jos. og Kontagora - De havde syet gardiner i "lange baner" til gæstehusene, der var ved at blive renoveret. En af 50+erne havde fået en symaskine til at køre, der ikke havde været i gang i lang tid. De havde fået malet i gæstehusene og fået dem gået efter for forskellige mangler. Nogle af dem var ved at lægge fliser i samlingshuset, det var et temmelig stort stykke, og det så rigtig godt ud, det de havde lavet. Vi spiste sammen med dem i gæstehuset, de lavede ikke selv mad, som vi gør, men får det hele serveret. Vi har så den fordel, at vi selv kan bestemme, hvad vi vil

have at spise, hvis ellers vi kan få os handlet til en god pris på markedet, for det er et stykke arbejde i sig selv.

Vi mødte Kaja, der er færing og gift med ærkebiskoppen. Hun har været missionær siden 1961. Hun gik først med os til den gamle lille kirke (st. Johns Church). Det er den første og eneste registrerede lutheranske kirke i Nigeria (1916). Der er mange kirker, men de er ikke registrerede. Det var en lille rund kirke med flettede måtter til tag, den var faktisk rigtig hyggelig. Der er 7 stifter i distriktet med hver sin biskop. Kaja guidede os også om eftermiddagen. Hun passer regnskabet på det kontor, der er tilknyttet håndværkerskolen, som ligger i forbindelse med og tæt ved mange af de huse, som tidligere missionærer havde boet i. Vi fulgtes med hende til nogle af de første danske missionærers gravsteder, der var bevaret og forbi et gammelt velbevaret hus fra kolonitiden og ud hvor vi kunne se Benuafloden og Gongolafloden løbe sammen, det var et meget naturskønt område. Derefter blev vi budt med hende hjem til kaffe og krydderkage, - det smagte godt og var rigtig hyggelig. Men hvor var det en varm tur at gå rundt der. Hos hende så vi den nye film Uhrenholt, som var en af de allerførste missionærer i området. Han kom dertil i 1918.

Vi havde også set frem til at besøge håndværkerskolen, da vi havde fået fortalt en del om den, og Roenest,- der er leder der, og som har også opsyn med vores byggeri. Det er ham der bestiller materialer hjem til os. Vi så de var færdige med dørene til huset, og de var i gang med at lave nogle senge. Der var også et lager af køjesenge. Vi ville købe nogle stole til systuen, men det blev ikke rigtig til noget, da han ikke havde nogle færdige. Derimod bestilte vi ham til at lave et sæde til en handicap cykel. Vi kunne se en ung mand der havde dårlige ben sidde og vente på sin cykel, men han manglede et sæde, der var kun et rundt stykke træ, han sad på, ligesom der også manglede håndtag, så nu håber vi på, det kan gøre en forskel for ham.

Tirsdag startede med tidlig morgenmad, for i dag gik turen igen til Numan. Her mødte vi igen Kaja, som tog os med til det lokale hospital, som efter nigerianske forhold er rimelig stor og en meget god hospital med gode læger. Det er en af de lokalsygehuse i denne stat, som laver flest kejsersnit, så de må jo kunne det, som omgivelserne giver dem mulighed for. Vi så en del forskellige afdelinger. Det var for så vidt spændende, men når vi er vant til at et sygehus er så anderledes, og at man ikke sådan kan gå rundt og komme ind til de patienter der inde i husene, virker det lidt underligt, at blive vist rundt midt i mellem patienterne.

Efter hospitalet fik vi vores formiddagskaffe, hvorefter vi kørte om til den nye kirke i Numan. Den ligger lige ved siden af resterne af den gamle kirke, som var fra 1949. Den gamle kirke har Lis og Luarids' fætter Niels Houe været med til at udvide og istandsætte, da han var hernede for godt 50 år siden.

Den nye kirke kan rumme omkring 5.000 mennesker. Det er en meget flot kirke med alt det ustyr, der hører til hernede.

De er ved at bygge 2 nye kirker i Numan. Det skyldes dels, at der rigtig mange mennesker, der bruger kirkerne her i Numan, dels at der har været en kirkestrid hernede, som vel knap er ovre. Da striden begyndte, tog den ene del i striden den nye kirke. Derfor har den anden del holdt gudstjenster under kummerlige forhold i nogle år. Der vil gå nogle år, før de nye kirker står færdige. En lokal mand hernede anslår, at der er omkring 500.000 mennesker her i Numan. Da en meget stor del af dem kommer i kirke hver søndag, skal der jo meget plads til.

Så var vi omme og se den første biskops grav, samt graven for den første kristnes søns grav. Det var på en meget stor kirkegård, som selv på nært hold så ud til at være en forsømt ukrudtsmark med nogle træer på. Ukrudtet var så stor, at man ikke umiddelbart ville opdage, at det var en kirkegård.

Kirkegården var lige ved siden af den første drengeskole, som missionen startede. Den overgik, som så mange, til staten først i halvfjersene.

Så kørte vi til ungdomscentret, som bliver brugt til møder og til kirke om søndagen. Centret er skænket af FDF i Danmark. Den er noget forfalden, og det er her den ene af de 2 nye kirker skal bygges.

Så kørte vi lige ind omkring den første pigeskole i Numan, som også overgik til staten i 1972. Der var nu både drenge og piger på den. I alt var der 527 elever. Eleverne var fra 12 til 18 år. De går 3 år i secondary 1. del og 3 år i anden del. Vi skulle lige ind og skrive i gæstebogen, inden vi kunne komme hjem og spise til middag.

Så var der middag, men lige som vi kom hjem var der kommet en stor Lizard i et af rummene. Den blev ret hurtigt fanget. Den var ret nær på en meter i længden med halen. Jeg tror det var vores chauffør, som fangede den. Han ville gerne have haft den med hjem, da den smager rigtig godt, men da vi skulle hjem, var der en, der havde taget den.

Efter en lille middagspause kørte vi med Kaja ud til den gamle spedalskheds by og klinik. Der var ikke så langt derud, men det tog forholdsvis lang tid, da vejen derud for en stor dels vedkommende kun var gang fart.

Klinikken blev grundlagt i af missionen i 1952, og der opstod efterhånden en landsby rundt omkring stedet. Da den nuværende leder af missionens spedalskhedscenter ankom i 1988 var der hundrede patienter i behandling. Nu er der ingen med aktiv spedalskhed. Der er 18 i hele Numan, som får medicin for følgerne af spedalskheden.

For omkring 5 år siden begyndte man at behandle TB, da der blev så få spedalske. Dem er der dog ikke mange af. Klinikken med medicin bliver for størstedelen betalt af Dansk Spedalskedsmission.

Der ligger 2 klinikker ved siden af hinanden. Den ene er en statsklinik, den anden tilhører missionen. De arbejder dog sammen, så lægen fra statsklinikken hjælper på den anden, da patienterne er nødt til at gå derover, da det koster penge på statsklinikken, mens både behandling og medicin er gratis på missionsklinikken. Herfra støtter man også fattigste med mad og uddannelse. Der er 12 familier, som får ekstra hjælp til jul. Der bor ca. 500 mennesker i landsbyen. Der er ansat 2 på missionsklinikken og 1 på statens klinik.

I landsbyen har der i lang tid været en primær skole, men nu er der også startet en secondary skole, som bruger klasseværelserne om eftermiddagen.

Da vi var færdige her kørte vi missionsstationen igen, hvor vi fik kaffe hos Inger Jørgensen. Hun havde bagt kanelnegle til os. Det var rigtig skønt med en dansk kanelnegl. Inger har været i Mbamba i 2 år, hvor hun har undervist på kostskolen. Nu er hun så flyttet til Numan, hvor hun vil prøve at starte et projekt, med at lære lærerne på nogle skoler om det at håndtere børn ved hjælp

af motivation og respekt, i stedet for stokkeslag og andre afstraffelsesmetoder. Hun har kontakt med 7 skoler, hvor hun regner med at begynde ind i det nye år.

Onsdag tog vi for at besøge Remi. Det er en skole her i nærheden for handicappede og normale børn. Jørgen og jeg blev hjemme, da vi havde forskellige ting, der var vigtige at få gjort. Det var en spændende oplevelse, at være på Remi, hvor de genoptræner børnene, og lærer dem at klare sig selv.

Ved skolen med de 101 grønne computere, var serveren ikke oppe at køre, så de fik ikke set computerne i gang, men fik fortalt om projektet.

Efter de to besøg var de på markedet bl.a. for at købe noget mere stof til systuen.

Vi har det alle godt, og vi håber det samme er tilfældet hos Jer.

Mange kærlige hilsner fra os 8 i Mamba gruppen.